

El mal no existe

Títol original: *Aku wa sonzai shinai* **Direcció:** Ryūsuke Hamaguchi **Guió:** Hitoshi Omika, Ryô Nishikawa, Ryûji Kosaka **País:** Japó **Durada:** 106 min **Any:** 2023 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Hitoshi Omika, Ryô Nishikawa, Ryûji Kosaka... **Música:** Eiko Ishibashi **Fotografia:** Yoshio Kitagawa **Distribuïdora:** Caramel Films **Estrena a Espanya:** 01/05/2024

No recomanada per a menors de 12 anys

Doblada en espanyol / Versió original subtitulada en espanyol

SINOPSI

La Takumi i la seva filla, Hana, viuen en un poble proper a Tòquio. La seva vida es veurà profundament afectada quan descobreixen que prop de casa seva es construirà un càmping glamurós perquè els habitants de la ciutat facin escapades còmodes a la natura. (caramelfilms.es)

CRÍTICA

Hi ha un altre director com Hamaguchi al cinema mundial? Vull dir, algú que, després d'una pel·lícula tan reeixida com *Drive my car*, opti per fer una mena de pas enrere i rodi una pel·lícula mig improvisada que, ni de lluny, intenta ser més 'gran' que l'anterior. Evidentment, aquest pas enrere no és tal. Com ja va passar després d'*Asako I & II*, quan Hamaguchi va rodar una producció més independent (*La rueda de la fortuna y la fantasía*) i una altra de més industrial (l'esmentada *Drive my car*), **El mal no existe** seria tan sols una d'aquestes oportunitats que el cineasta japonès no deixa passar i que en cap cas considerarà com un projecte menor. I això que la gènesi de la seva nova pel·lícula és certament singular. Abans que una pel·lícula de ficció, **El mal no existe** va ser una pel·lícula d'acompanyament per als concerts de la seva compositora de capçalera, Eiko Ishibashi. O això va ser el que va portar Hamaguchi a filmar a les muntanyes de Nagano, reserva natural propera a Tòquio. Aquesta altra pel·lícula existeix, es titula *Gift* i s'estrena al Festival de Ghent, per descomptat, amb música en directe d'Ishibashi.

El més insòlit del cas és que la sinopsi de *Gift* oferta pel Festival de Ghent coincideix exactament amb la d'**El mal no existe**: la vida de la Takumi i la seva filla Hana als boscos de Nagano, l'amenaça mediambiental que pressuposa la instal·lació d'un projecte de *glamping* (glamur+càmping, també desconeixia el terme)... Així que, si els fets no ho desmenteixen, gairebé hauríem de parlar d'una sola pel·lícula, **El mal no existe / Gift**, o dues versions d'una mateixa pel·lícula, una d'elles amb música en directe. Certament, l'ús que Hamaguchi dona a la música a **El mal no existe** és més que discret, amb unes aparicions molt puntuals, de vegades amb talls molt abruptes. L'inici de la pel·lícula sembla més susceptible per conformar aquestes imatges d'acompanyament, amb el recorregut en contrapicat de la càmera pel bosc o quan segueix els personatges en les seves passejades o tasques diàries (la Takumi recollint aigua del rierol o tallant llenya), també quan puja a la part de darrere del cotxe per recollir la Hana a l'escola... En efecte, es podria dir que el conflicte d'**El mal no existe** triga a fer acte de presència o a manifestar-se: fins a la reunió amb els representants del *glamping* Hamaguchi amb prou feines recorre a la paraula; no obstant això, a partir d'aquesta escena, la paraula esdevé per moments gairebé omnipresent.

El desenvolupament posterior d'**El mal no existe** alterna aquest tipus de seqüències: d'una banda, les més paisatgístiques i aferrades a la natura, dominades pels sons ambientals; de l'altra, les discussions amb l'empresa del *glamping*, en què es posen en escena els riscos mediambientals o es proposen alternatives per convèncer els habitants del lloc, en primer lloc la Takumi, sostingudes sobre el diàleg. En realitat, el que Hamaguchi està evidenciant amb aquesta estructura és el conflicte inherent a la seva trama: com el simple fet de plantejar el projecte turístic altera de forma inevitable i fatídica l'ecosistema del lloc i la pau i tranquil·litat que els residents havien trobat allà. El mateix final, amb aquest inesperat rapt de violència, tan el·líptic com misteriós, és la culminació d'una pel·lícula que va creixent a mesura que avança el metratge fins a assolir les altures de les millors obres del seu autor.

Jaime Pena – caimanedicions.es